

WIM ROOBOL IN DE REGIESTOEL

TEKST: TEUS LEBBING | FOTO'S: MAURITS GIESEN

je gezond bent, je niet kunt weten wat je uiteindelijk wilt. Euthanasie is niet iets dat je kunt “aftikken”. Soms leidt een verzoek tot euthanasie en soms niet.’

Landelijke Huisartsenvereniging (LHV) > ‘We begrijpen de vraag van de politiek om duidelijkheid te geven aan patiënten. Het lijkt zo simpel: beken gewoon kleur op je praktijkwebsite en de patiënt weet waar hij aan toe is. Maar als er één onderwerp is dat je niet simpel kunt vangen in een ja/nee-sticker op je website, dan is het wel euthanasie.

Het euthanasieverzoek moet voor de huisarts invoelbaar zijn en of dat zo is, is afhankelijk van de precieze vraag. Elke patiënt, elke situatie en ziekteproces, ieder verzoek, elk levenseinde is anders. Een ja/nee-sticker op de website gaat volledig voorbij aan deze nuance en maakt een goed en open gesprek over levenseinde des te moeilijker.

Als er eenmaal een ja-sticker op de website staat, is het voor een patiënt veel lastiger wanneer de huisarts op diens vraag nee als antwoord moet geven. De huisarts is er om samen met de patiënt over het levenseinde in gesprek te gaan. Bespreek wat jij belangrijk vindt en wat er in welk geval mogelijk is. De huisarts wil dat graag van je weten en zal je ook vertellen wat zijn mogelijkheden zijn, zodat je samen de juiste route kunnen bepalen.’

NVVE > ‘Wij zijn er geen voorstander van om artsen te verplichten te melden of zij bereid zijn euthanasie te verlenen. We vrezen dat artsen die er nu “ja, mits” of “nee, tenzij” in staan, daar kopschuw van kunnen worden. Daarnaast zullen artsen die nu wel bereid zijn, niet te boek willen staan als “euthanasiearts”, uit vrees dat dit verkeerde verwachtingen wekt. Dat verklaart ongetwijfeld de terughoudendheid die blijkt uit het onderzoek van het Humanistisch Verbond. De NVVE is ook geen voorstander van een zwartboek van artsen die niet willen meewerken, dat daaruit kan worden afgeleid. Veel liever hebben wij dat artsen in een goed gesprek met hun patiënten duidelijk maken hoe zij erin staan. Als artsen tegen euthanasie zijn, moet doorverwijzen naar artsen die wel bereid zijn het gesprek aan te gaan, verplicht worden.’ ←

LEEFTIJD 84 | WOONPLAATS AMSTELVEEN

WERK EMERITUS HOOGLEERAAR EUROPESE STUDIES | PRIVÉ WEDUWNAAR, 2 ZONEN, 4 KLEINKINDEREN | LID VAN DE NVVE SINDS 2000

NIEUWSGIERIG

• ‘Altijd heb ik willen weten hoe de wereld en de dingen in elkaar zitten. Als jongetje onderzocht ik alles, nieuwsgierig naar elk detail. Zo prutste ik graag met de soldeerbout die ik op mijn vijftiende kreeg, en die het nog steeds doet. In mijn ambitie de mensheid te doorgronden werd ik uiteindelijk gegrepen door de geschiedkunde. Ik belandde in de universitaire wereld, promoveerde en werd bestuurder. Ik heb graag de regie, ook vroeger al als klassenvertegenwoordiger, maar ik ben daarin heel democratisch en

collegiaal. Zowel in werk als privé denk ik na over wat ik wil en tast vervolgens mijn omgeving af of en hoe dat mogelijk zou zijn. Nooit zal ik dwars tegen de troepen in gaan. Ik houd er juist van om ingewikkelde problemen samen tot een goede oplossing te brengen.’

LIEFDE

• ‘Ik heb veel geluk gehad, ook in de liefde. Mijn vrouw leerde ik in de collegebanken kennen en ik was meteen verliefd. In onze zestig jaar samen heb ik nooit een tel aan haar en aan ons getwijfeld. De laatste periode

van ons huwelijk heb ik haar verzorgd, ze had dementie. Ik had me heilig voorgenomen om het tot het einde toe thuis te volbrengen, maar dat is tot mijn grote verdriet niet gelukt. Je denkt dat je opgewassen bent tegen het zien en meemaken van alle ellende, maar fysiek en geestelijk was het op het laatst voor ons allebei onhoudbaar. De laatste zes maanden heeft ze in een verpleeghuis gewoond. Dagelijks maakten we nog wandelingetjes, ze fleurde altijd weer op van de natuur. Totdat ze haar heup brak, ze werd een kasplantje. In overleg met onze kinderen en de

artsen is haar behandelverbod gerespecteerd.’

GENOEG

• ‘Na de dood van mijn vrouw, vorig jaar, volg ik een tweesporenbeleid. Het liefst zou ik zo snel mogelijk euthanasie willen, en dat is puur uit egoïsme, dan hoeft de pijn van het gemis niet meer te verduren. Bovendien vind ik de lichamelijke aftakeling benauwend en wil ik van niemand afhankelijk zijn. Maar zolang dat juridisch op bezwaren stuit en niet mogelijk is, probeer ik het me – zo lang ik dat kan – zo prettig

mogelijk te maken. Ik lees en denk veel, wandel, schrijf, teken, volg hoe het er in de wereld aan toe gaat en converseer met mijn kinderen en dierbaren. Het leven heeft me onwaarschijnlijk veel goeds gebracht, maar om het plat bij de grond te zeggen: ik heb er genoeg van.’

VOLTOOID

• ‘Ik vind dat je volstreekte zelfbeschikking hebt over je leven, en of en wanneer je dat wilt beëindigen. Ik bewonder de moed van Pia Dijkstra om het onderwerp aan te pakken in de Tweede

Kamer en steun haar daarin volledig, maar de term “voltooid leven” vind ik onzin. Er is geen norm, juridisch noch moreel, die objectief kan vaststellen of een leven voltooid is. Daar kun je als mens alleen zelf over gaan, waarop de ander dat dient te respecteren.’ ←

Ook eens plaatsnemen *In de regiestoel?* Mail naar relevant@nvve.nl.